

בְּרָכוּ אֶת יְהוָה הַמְבַרְךְ:

בְּרוּךְ יְהוָה הַמְבַרְךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

יְהוָה וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל
מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן

וְהוּא אַחֲרוֹן וּמְבַלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סְלוּ לְרֵכֵב בְּעֲרֻבוֹת בְּיָה שְׁמוֹ וְעֲלוּ לִפְנֵי
וְשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתִהְיֶה: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבֹרָךְ מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּדַבְּרוֹ מַעְרִיב
עַרְבִים, בְּחֻקָּהּ פּוֹתַח שְׁעָרִים, וּבַתְּבוּנָה מְשַׁנֶּה עֵתִים, וּמַחְלִיף אֶת-
הַזְּמַנִּים, וּמְסַדֵּר אֶת-הַפְּכָכִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בְּרַקִּיעַ כְּרֻצּוֹנוֹ. בּוֹרֵא
יוֹם וְלַיְלָה, גּוֹלָל אוֹר מְפָנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מְפָנֵי אוֹר. וּמַעְבִּיר יוֹם
וּמְבִיא לַיְלָה וּמְבַדֵּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה, יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל
חַי וְקַיִם תָּמִיד, יְמַלֹּךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
הַמַּעְרִיב עַרְבִים:

אֶהְבֵּת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ אֶתְהַבֵּת, תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים
וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לְמַדָּת, עַל-כֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁכְבְּנוּ וּבְקוּמָנוּ
נִשְׁיַח בְּתַקִּיף, וְנִשְׁמַח בְּדַבְּרֵי תוֹרַתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי
הֵם חַיֵּינוּ וְאֵרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נִהְיֶה יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאֶהְבְּתָךְ אֶל-תָּסִיר
מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הַקּוֹרֵא קְרִיאַת שְׁמַע כִּיחִיד אוֹמֵר: אֵל מֶלֶךְ נֹאמָן:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:

בְּלֶחֶשׁ בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאֶהְבְּתָ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לֵבְבְךָ וּבְכָל-נַפְשֶׁךָ
וּבְכָל-מְאֹדְךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּךָ הַיּוֹם
עַל-לֵבְבְךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבִנְיָה וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
וּבְלֻכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשִׁכְבְּךָ וּבְקוּמָךְ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל-יָדְךָ
וְהָיוּ לְטִטְפַת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל-מִזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמַע תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה
 אֶתְכֶם הַיּוֹם לֵאמֹר אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלֹעֲבָדוּ בְּכָל־לִבְבְּכֶם
 וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מִמַּטְר־אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ
 וְאִסְפַּת דְּגַנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וְיִצְהַרְךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשַׂדֶּךָ לְבַהֲמֹתֶיךָ
 וְאִכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ: הַשְּׁמְרוּ לָכֶם פְּרִיפְתָה לְבַבְכֶם וּסְרֹתֶם
 וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַפ־יְהוָה
 בְּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהִיאַדְמָה לֹא תִתֵּן
 אֶת־יְכוּלָּהּ וְאִבַּדְתֶּם מִהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַשְּׂבָה אֲשֶׁר יְהוָה
 נָתַן לָכֶם: וְשָׁמַתֶּם אֶת־דְּבַר־יְיָ אֱלֹהֵי עַל־לִבְבְּכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
 וְקִשְׁרֹתֶם אֹתָם לְאוֹת עַל־יַדְכֶם וְהָיוּ לְמוֹטֶפֶת בֵּין עֵינֵיכֶם:
 וְלִמְדֹתֶם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
 וּבְלִכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וְכִתְבֹתֶם עַל־מוֹזוֹת בֵּיתְךָ
 וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן יִרְפוּ יַמֵּיכֶם וַיָּמִי בְנֵיכֶם עַל הַאֲדָמָה אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְרָהָם לֵאמֹר לָתֵת לָהֶם פְּרִי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לַהֶם צִיצִית עַל־כַּנְּפֵי כִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
 וְנָתַנּוּ עַל־צִיצִית הַכֶּנֶף פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית
 וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
 וְלֹא־תִתּוּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אֹתָם זְנִים
 אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי וְהָיִיתֶם
 קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהוֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: אָמֵן.
 והשיך חורר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אָמֵן.

אָמֵן וְאִמּוּנָה בְּל־זֹאת, וְקִיָּם עֲלֵינוּ כִּי הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאִין
 זֵלָתוֹ, וְאִנְחָנוּ יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ, הַסּוֹדָנוּ מִיַּד מְלָכִים, מִלְּקֵנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ
 מִכַּף כָּל־הַעֲרִיצִים, הָאֵל הַגּוֹפֵר עַל־נוּ מִצְרַיִם וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּלָה

לכל-אויבי נפשנו, העשה גדלות עד אין חקר ונפלאות עד-אין מספר, השם נפשנו בחיים ולא-נתן למוט רגלנו, המזריקנו על-קמות איבנו ויזם קרגנו על כל-שנאינו, העשה לנו נסים ונקמה בפרעה אותת ומופתים באדמת בני חם, המכה בעברתו כל-בכורי מצרים, ויוצא את-עמו ישכאל מתוכם לחרות עולם: המעביר בניו בין גזרי ים-סוף, את-רוחפיהם ואת-שונאיהם בתהומות טבע: וראו בניו גבורתו שבחו והודו לשמו ומלכותו ברכוון קבלו עליהם. משה ובני ישכאל לק ענו שירה בשמחה רבה ואמרו כלם:

מי-כמכה באלים יהנה מי כמכה גאדר בקדש נוכח תהלת עשה פלא: מלכותך ראו בניך בנקעים לפני משה זה אלי ענו ואמרו יהנה | ימלך לעלם ועד:

ונאמר פי-פנה יהנה את-יעקב וגאלו מיד חזק ממנו. ברוך אתה יהנה, גאל ישכאל:

השפיבנו יהנה אלהינו לשלום, והעמידנו מלכנו לחיים, ופרוש עלינו ספת שלומך, ותקננו בעצה טובה מלסניך, והושיענו למען שמך, והגן בעדנו והסר מעלינו אויב דבר וחרב ורעב ויגון, והסר שטן מלפנינו ומאחרינו, ובצל כנפיק מסמיהנו. כי אל שזמרנו ומצילנו אתה, כי אל מלך חנון ורחום אתה, ושמור צאתנו ובואנו לחיים ולשלום מעתה ועד עולם. ופרוש עלינו ספת שלומך. ברוך אתה יהנה, הפורש שלום עלינו ועל כל-עמו ישכאל ועל-ירושלים:

הש"ץ אומר חצי קדיש, עד תחבול — לעיל עמ' מח. |

אלני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה יהנה אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי

קנו
ערבית לשבת
יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל עליון גומל
חסדים טובים וקנה הפל וזכר חסדי אבות ומביא גואל לבני
בניהם למען שמו באהבה.

בשבת שובה אומרים :

זכרנו לתיים מלך חפץ בתיים. וכתבנו בספר התיים למענה אלהים תיים:
מלך עוזר ומושיע ומגן. ברוך אתה יהוה, מן אברהם:
אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע.

מן שבת בראשית עד פסח אומרים :

משיב הרוח ומוריד הגשם:

ובקץ: מוריד הטל:

מכלכל תיים בחסד מחיה מתים ברחמים רבים סומך נופלים
ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים אמונתו לישגי עפר. מי כמוך
בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה.

בשבת שובה: מי כמוך אב הרחמים וזכר יצוריו לתיים ברחמים:

ונאמן אתה להחיות מתים. ברוך אתה יהוה, מחיה המתים:
אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל-יום יהללוך סלה.
ברוך אתה יהוה, האל (בשבת שובה: השלף) הקדוש:
אתה קדשם את-יום השביעי לשמך. תכלית מעשה שמים
וארץ. וברכתו מכל-הימים וקדשתו מכל-הזמנים, וכן פתוב
בתורתך:

ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם: ויכל אלהים ביום
השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל-מלאכתו
אשר עשה: ויברך אלהים את-יום השביעי ויקדש אתו כי בו
שבת מכל-מלאכתו אשר-ברא אלהים לעשות:

אלהינו ואלהי אבותינו. רצה במנוחתנו, קדשנו במצותיך
 ותן חלקנו בתורתך, שבצענו מטובך ושמחנו בישועתך, וטהר
 לבנו לעבדך באמת, והנחילנו יהוה אלהינו באהבה ובכבוד שבת
 קדשה, וינוחו בה ישראל מקדשי שמה. ברוך אתה יהוה,
 מקדש השבת:

רצה יהוה אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את העבודה
 לדביר ביתך, ואשי ישראל, ותפלתם באהבה תקבל ברכון, ותהי
 לרצון תמיד עבודת ישראל עמך.

בראש-חודש ושבת שבתוך המועד אומרים:

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה ויבא ויגיע וינצח וישמע ויפקד ויגבר
 ויקרנו ויפקדנו ויזכרון אבותינו. וזכרון משים בן-דוד עבדך. וזכרון ירושלים
 עיר קדשה. וזכרון כל-עמך בית ישראל לפניך. לפליטה לטובה לסן ולחסד
 ולרחמים לתיים ולשלום ביום לריח ראש החודש לססח חג המצות לסכות חג תסכות
 עזה. וזכרון יהוה אלהינו בו לטובה, ופקדנו בו לברכה, והושיענו בו לתיים.
 ובדבר ישועה ורחמים חוס וחסנו (רחם עלינו והושיענו. כי אליך עינינו. כי
 אל מלך חנון ורחום אתה:

אלקינו ואלקי אבותינו רצה במנוחתנו וכו' וישמחו כן ישראל אוהבי שמה.
 כתב בעטרת זקנים (סימן רס"ח): וחוחם וישמחו כן ישראל אוהבי שמה, כמ"ש
 בכל הסדורים, ולא כמו שהגיה במנהגים (מנהגי ר"א טירגא, מנהג של שבת)
 וינוחו בו ישראל מקדשי שמה.

מקדש השבת. ואין אומרים מקדש ישראל והשבת, כמו שאומרים ביו"ט מקדש
 ישראל והזמנים. וכן מצינו שחז"ל אמרו (פסחים ק"ב, ע"א): ועשה שבתך חול
 ואל חצטרך לבריות, ולמה לא אמרו כן ביו"ט? ונראה לפי מה דאיתא בווהר
 הקדוש פרשת יתרו על הפסוק, זכור את יום השבת לקדשו (שמות כ', ח), וזה
 לשון הווהר: וחא חוי בכלהו שאר זמנין וחגיגין בעי בר גש לחדי ולמחדי למסכני,
 ואי הוא חדי בלחודוי ולא יהיב למסכני, עונשיה סגי, דהא בלחודוי חדי ולא יהיב
 חדו לאחרא, עליה כתיב (מלאכי ב', ג') וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואי
 איהו בשבתא חדי אע"ג דלא יהיב לאחרא לא יהיבין עליה עונשא כשאר זמנין
 וחגיגין, דכתיב פרש חגיכם, פרש חגיכם קאמר ולא פרש שבתכם. עד כאן לשון הווהר.
 כלומר, בכל החגים צריך האדם לשמח את העני, ואם הוא שמח בעצמו ואינו נותן
 לעני, עונשו גדול, שהרי לא שימח אחרים, כמו שנאמר וכו', ואם הוא שמח בשבת

קנט

ערבית לשבת

ומתחננה עינינו בשוקך לציון ברכתמים. ברוך אתה יהוה,
המתחזיר שכינתו לציון:

מודים אנחנו לך שאמה הוא יהוה אלהינו ואלהי אבותינו
לעולם ועד. צור חיינו מגן ישענו. אתה הוא לדור ודור. נודה
לך ונספר תהלתך על-חיינו המסורים בך ועל-גשמותינו
הפקודות לך ועל-נסיך שבכל-יום עמנו ועל-גפלאותיך וטובותיך
שבכל-עת ערב ובקר וצהריים. הטוב כי לא-כלו רחמיך והמרחם
כי לא-תמו חסדיך מעולם קנינו לך:

בתוכה ובטורים אומרים:

על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל המלקחות שעשית
לאבותינו בימים ההם בזמן הזה:

אע"פ שאינו נותן לאחרים אין מטילין עליו עונש כבשאר החגים, דכתיב וכו'.
והוא משום כי ביום טוב ישראל מקדשי ליה, כמו שנאמר (ויקרא כ"ג, ב') מועדי
ה' אשר תקראו אותם מקרא קדש. ואמרינן בראש השנה (דף כ"ד, ע"א), אמר
רב פפא: אמר קרא אשר תקראו אותם, קרי ביה אתם, והיינו שישאל מקדשים
את היום טוב, וצריכים לקדשו גם על ידי שמכבדים אותו במאכל ובמשתה. אבל
שבת קביעא וקיימא, ולא ישראל מקדשי ליה, ואף אם העני אינו מקדשו, קדושת
שבת לא בטלה. אך איש אשר יש בכוחו לענג את השבת, חייב לכבדה ולענגה
ושכרו לפי פעלו. אבל מי שאין בידו, וצריך לבקש גדבה כדי לענג את השבת,
אינו חייב לקחת מן הצדקה כדי לכבד את השבת, ועליו אמרו חז"ל (פסחים ק"ב,
ע"א): ועשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות. והיינו שדווקא שבתך היא חול, אבל
השבת של מי שיש בידו לענגה אינה חול, כי שבת קביעא וקיימא ולא בישאל
תליא מילתא, ולכן אומרים מקדש השבת, כי מעצמה היא קודש. לא כן יום טוב,
אם העשיר מקדש את היום טוב ואינו מהנה לעני הרי הוא מחלל יום טוב, כי
העני אין בידו במה לקדשו ועל ידי זה יתבטל המקרא קודש של העשיר ולא יוכל
לומר מקדש ישראל והומנים, לכן ענשו סגי. לא כן השבת. לכן אומרים מקדש
השבת, ולא מזכירים ישראל.

לחנוכה

לפורים

בימי מתתיהו בן יוסף פהו גדול משמוני
 ובניו. בשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך
 ישראל להשמידם תורתך ולתעבירם מחקי רצונך.
 ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם,
 רבית את-דיבתם דנת את-דינתם ונקמת את-נקמתם
 מסרפת גבורים ביד מלשים ורבים ביד מעשים
 וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים
 ביד עוסקי תורתך. ולך עשית שם גדול וקדוש
 בעולמך ולעמך ישראל עשית משועה גדולה וסרקו
 כתיבם מזה. ואמר בן באו בניך לרביר ביתך
 ופנו את-היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו גרות
 בתצרות קדשך וקבעו שמונת ימי חגכה אלו
 להודות ולהלל לשמך הגדול:

בימי מרדכי ואסתר
 בשושן הבירה בשעמד
 עליהם הקו הרשע. בקש
 להשמיד להרג ולאבד את
 כל-היהודים מצער ועד-זמן
 טף ונשים ביום אחד
 בשלושה עשר לחדש שבט
 עשר הוא חדש אדר ושללם
 לבו. ואתה ברחמיך הרבים
 הפרת את-עצתו וקלקלת את
 מחשבתו והשבית לו גמולו
 בראשו ומלו אמו ואת-בניו
 על חצץ:

ועל-כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד:

בשבת שוכה:

וכתוב למי ימים טובים כל-בני ברייתך:

ובכל התיים יודוך סלה ויהללו את-שמך באמת האל ישועתנו
 ויעזרתנו סלה. ברוך אתה יהוה, הטוב שמך ולך גאה להודות:
 שלום רב על-ישראל עמך משים לעולם. פי אתה הוא מלך
 אדון לכל-השלוים. וטוב בעיניך לברך את עמך ישראל בכל-עת
 ובכל-שעה בשלומך.

בשבת שוכה:

בספר חיים ברבה ושלום ופרנסה טובה נזכר ונכתב לפניך אנחנו וכל-
 עמך בית ישראל למי ימים טובים ושלום.

ברוך אתה יהוה המברך את עמו ישראל בשלום:

אלהי. נצר לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה. ולמקללי נפשי תדום ונפשי
 כעפר לכל תהיה. קמח לבי בתורתך ובמצותיך תריוף נפשי. וכל החושבים עלי
 רעה, מהרה ספר עצתם וקלקל מחשבתם. עשה למען שמך עשה למען ימינך
 עשה למען קדשך עשה למען תורתך. למען יחלצו ירדית הושיעה ימינך וענגי:

יהיו לרצון אקריפי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי: עשה שלום במוקדו
הוא יעשה שלום עלינו ועל כל-ישראל ואמרו אמן:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה
בימינו ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם וכשנים קדמניות:
וערבה ליהוה מנחת יהודה וירושלם בימי עולם וכשנים קדמניות:

חזו יקח ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם: ויכל אלהים ביום
השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל-מלאכתו
אשר עשה: ויברך אלהים את-יום השביעי ויקדש אתו פי בו
שבת מכל-מלאכתו אשר-ברא אלהים לעשות:

" ברוך אתה יהוה, אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם
אלהי יצחק ואלהי יעקב, האל הגדול הגבור והנורא, אל עליון,
קנה שמים וארץ:

" מגן אבות בדברו, מחיה מתים במאמרו, האל (כשבת טובה):
טלוד) הקדוש שאין כמהו, המניח לעמו ביום שבת קדשו, פי בם
רצה להניח להם. לפניו נעבוד ביראה ופחד, ונודה לשמו בכל-
יום תמיד מעין הברכות. אל ההודאות אדון השלום מקדש
השבת ומבחר שביעי ומניח בקדשה לעם מדשני ענג זכר
למעשה בראשית:

" אלהינו ואלהי אבותינו. רצה במנוחתנו, קדשנו במצותיך
ותן חלקנו בתורתך, שבענו מטובך ושמחתנו בישועתך, וטהר
לבנו לעבדך באמת, והנחילנו יהוה אלהינו באהבה ובכבוד שבת
קדשה, וננוחו בה ישראל מקדשי שמך. ברוך אתה יהוה, מקדש
השבת: קדיש תתקבל.

אם בשבת טובה אמר בברכה זו של מעין שבע האל הקדוש, וזכר לפני שאמר השם
בסיום הברכה, חזר ומתחיל מן המלך הקדוש.

מגן אבות מדברו וכו' ביום שבת וכו' מקדש השבת. למה זכר שבת שתי פעמים,
פעם אחת באמצע הברכה ופעם שניה בסוף הברכה? ונראה כי הפעם השניה היא
כנגד אמירת ויכולו אחר התפילה.

מעין הברכות א-ל ההודאות. יש גורסים מעון הברכות.

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די-ברא כרעותה.
 וימליך מלכותה בתיכון וביומיכון ובחיי דכל-בית ישראל
 בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן: זהא שמה רבא מבניך לעלם
 ולעלמי עלמאי: יתברך וישמבח ויתפאר ויתרמם ויתנשא
 ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדושא בריך הוא לעלא
 (בסבת שובה ולעלא) מן-כל-ברכתא ושירכתא תשבתתא ונתמתא די-
 אמין בעלמא, ואמרו אמן:

תתקבל צלותהון ובעותהון דכל-בית ישראל קדם אבוהון
 די בשמיא, ואמרו אמן:

זהא שלמא רבא מן-שמיא נחיים עלינו ועל-כל-ישראל,
 ואמרו אמן: עשה שלום במרומינו הוא יעשה שלום עלינו
 ועל-כל-ישראל, ואמרו אמן:

עלינו לשבח לאדון הכל, לתת גדלה ליוצר בראשית שלא
 עשנו כגויי הארצות, ולא שמנו כמשפחות האדמה, שלא שם
 חלקנו פהם וגרלנו ככל-המונים. שהם משפתחים להבל נריק
 ומתפללים אל אל לא יושיע. ואנחנו כורעים ומשפתחים ומודים
 לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שהוא נוטה שמנים
 ויסד ארץ, ומושב יקרו בשמים ממעל, ושכינת עזו בגבהי מרומים.
 הוא אלהינו, אין עוד. אמת מלכנו, אפס זולתו. פכתוב בחורכתו,
 וידעת היום והשבת אל-לבבך פי הנה הוא האלהים בשמים
 ממעל ועל-הארץ מתחת אין עוד:

על-כן נקנה לך הנה אלהינו לראות מתרה בתפארת עזך
 להעביר גלולים מן-הארץ והאלילים ברות פרתון. לתמן עולם
 במלכות שדי וכל-בני בשר יקראו בשמך. להפנות אליך כל-
 רשעי ארץ. נכירו וידעו כל-יושבי תבל פי לך תכרע כל ברוך

ערבית לשבת

קסג

משבע כל-לשון: לפניך יהנה אלהינו יקרעו ויפולו. ולכבוד שמך יקר יתנו. ויקבלו כלם את-על מלכותך. ותמלוך עליהם מהרה לעולם ועד. כי המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלוך בכבוד. כפתוב בתורתך יהנה | ימלך לעולם ועד:

ונאמר והיה יהנה למלך על-כל-הארץ ביום ההוא יהיה יהנה אחד ושמו אחד: (ובחורתך כחוב לאמר שמע ישראל יהנה אלהינו יהנה אחד). אל-תירא מפחד פתאם ומשאת רשעים כי תבוא: עצו עצו וקפר, דברו דבר ולא יקום, כי עמנו אל: ועד-זקנה אני הוא ועד-שיבה אני אקבל, אני עשיתי ואני אשא ואני אקבל ואמלט:

קדיש יתום.

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די-ברא כרעותה. וימליך מלכותה בחיובין וביזמיכון ובחיי דכל-בית ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן: זהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא: יתברך וישפח ויתפאר ויתרם ויתנשא ויתעלה ויתעלה שמה דקאשא ברין הוא לעלא (כס"ט ולעלא) מן-כל-ברכתא ושירתא משבחתא ונחמתא די-אמירן בעלמא, ואמרו אמן: זהא שלמא רבא מן-שמאי ומימי עלינו ועל-כל-ישראל, ואמרו אמן: עשה שלום במרומינו הוא יעשה שלום עלינו ועל-כל-ישראל, ואמרו אמן:

אדון עולם אשר מלך בטרים כל יציר נברא: לעת נעשה בחסדו כל אוי מלך שמו נקרא: ואחרי פקלות הכל לבדו ימלוך נורא: והוא קיה והוא הנה והוא יהיה בתפארה: והוא אחד ואין שני להמשיל לו להקבירה: בלי ראשית בלי תכלית ולו העו ומשקרה: והוא אלי ומי גאלי וצור חבלי בעת צרה: והוא גסי ומנוס לי מנת פוסי ביום אקרא: בידו אפקיד רומי בעת אישן ואעירה: ועס-רוחי גותי יהנה לי ולא אירא:

שלום עליכם.

כבואו לביתו ומוצאו ערוך ומסודר לשבת, אומר שלום עליכם, ואח"כ פ' אשת חיל.

שלום עליכם מלאכי השרת מלאכי עליון ממלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא:

בואכם לשלום מלאכי השלום מלאכי עליון ממלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא: